

være det økonomiske, der spillede Hovedrollen, man maatte tage Hensyn til sin egen Pengepung, ikke til Apotekernes. I Skrivelsen fastholdes for saa vidt ogsaa det gamle Standpunkt, som den begrænsede disse Sygehuses Ret til at lave Medicin til deres egne Patienter og deres eget Personale. Det var naturligvis en væsentlig Begrænsning, men det er muligt, at Ministeriet ikke da har ment sig berettiget til at gaa videre. Det er naturligt, at dette Spørgsmaal, der berører Kommunen, Staten og Apotekerne i meget høj Grad og føleligt, har været Genstand for Debat i Kommissionen; derom vidner adskillige Bemærkninger i Betænkningen, som igen har sat Frugt i en Bestemmelse i Lovforslagets § 12. De forskellige Meninger om denne Sag har naturligvis her som i alle Forhold aflagt sig efter Interesser. Apotekernes Repræsentation har haft en og det almenes Repræsentation en derfra afvigende Opfattelse af, hvilken Ret Sygehuse skulde have til selv at fabrikere deres Medicin. Fra den ene Side har man hævdet „det urimelige i, at Sygehuse skal have ubetinget Forpligtelse til at købe deres store Medicinforbrug paa dansk Apotek” og endvidere, „at Indkøb fra Udlandet, hvis det i det enkelte Tilfælde faktisk skulde blive nødvendigt, ikke frembyder nogen Betænelighed”, og det fremhæves, „at det i Princippet er Lægen” — ja netop Lægen — „der bestemmer, hvilken Medicin Patientens skal have, og hvoraf den skal tilberedes — mulig af helt andre Stoffer end den danske Farmakopé bestemmer —, saa at der intet urimeligt er i ogsaa at lade Lægen paa Sygehuset have Ansvaret for, hvor Medicinindkøb bør ske”. Det er altsaa fra denne Side i Kommissionen, man har hævdet det almenes Interesse. Men mod denne Interesse stod den private Interesse, som ogsaa var fyldigt og kraftigt repræsenteret. Fra denne Side hævdes der derimod „med Styrke” — jeg kan saa godt forstaa, at man har hævdet „med Styrke” —, at bl. a. ogsaa Hensynet til den for Apotekernes Bestaaen nødvendige Omsætning, som er en Konsekvens af den bestaaende Apotekerordning, maa føre til en Pligt til at købe Medicinen paa dansk Apotek. Det er altsaa det, man „med Styrke” har hævdet som Konsekvens af den bestaaende Apotekerordning: egentlig skulde naturligvis alle Hospitaler være forpligtede til at købe deres Medicin udelukkende paa dansk Apotek. Bevares, der er stillet en vis Rabat i Udsigt, man vil vistnok ikke være uvillig til at yde en vis Rabat. Men denne Rabat

har hidtil været forbundet med en vis Krabask, der hænger over Hovedet paa Apotekerne, fordi der endnu bestaar en Ret for Hospitaler, som har egen Dispensationsanstalt, til at købe deres Ingredienser andetsteds end paa dansk Apotek. Dette har medført, at der ydes en Rabat til det offentlige, vist nok i Almindelighed 25 pCt. Men Medicin er jo ikke det eneste, Apotekerne leverer til offentlige Sygehuse, der er mange andre Ting som Forbindsstoffer og lignende, som kræver meget store Beløb, hvad man vilde kunne se af en Oversigt for det hele Land. Man siger da fra den Side, hvorfra man „med Styrke” har hævdet, at Konsekvensen af den bestaaende Ordning maatte være, at de offentlige Hospitaler skulde købe deres Medicin paa dansk Apotek, at der kan opnaas „en fastsat passende Rabat, hvilken Apotekerne maa forventes altid at ville være villige til at yde”. Ja, det med Villigheden faar nu være, som det vil, den behøver ikke at være stor, den hænger, som sagt, sammen med, at Stat, Kommune og saadanne Anstalter har kunnet frigøre sig for Apotekerne ved at købe Medicin andre Steder. Det er saa gaaet her, som det saa tidt gaar, man skal forsonse de modstaaende Standpunkter, der opstaa et Kompromis, og det, der her er er tilvejebragt, har det til fælles med de fleste andre Kompromiser, at det er et daarligt Kompromis, i alt Fald daarligt for det offentlige. Man er, siges der i Kommissionsbetænkningen, enig om, at Sygehuse i Henhold til Skrivelsen af 13. Maj 1902 bør have Ret til Ligestilling med Apotek, hvad Vareindkøb angaar, naar de er saa store, at de finder det økonomisk fordelagtigt at ansætte en farmaceutisk Kandidat o. s. v. Dette er i og for sig et noget uvedkommende Moment, det maatte være en Kommunes Sag, om den vil anse det for fordelagtigt at indrette Dispensationsanstalt paa alle sine Hospitaler eller ej, men saadan staar der, som sagt, i Betænkningen. Og endvidere siges det, at den Farmaceut, der er ansat, formenes at maatte have Ansvaret for Ledelsen paa samme Maade, som Apotekerne har, og at Anstalten skal være den samme Kontrol underkastet som et Apotek. Det er alt sammen naturlige og selvfølgelig Ting, som maa ske i det offentliges og Patienternes Interesse.

Der er dog, saa vidt jeg kan se, i Lovforslaget adskillige Værn for, at disse Sygehuse nu ikke i alt for høj Grad skal lade sig friste til at gaa deres egne Veje og købe Medicin hos andre end netop Apotekerne. Der er ganske vist indrettet en Ventil,